

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Novém Jičíně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Hozy a přísedících Hany Bajnářkové a Mgr. Tani Novákové v právní věci žalobce **Xxx**, narozeného dne xxx, bytem xxx, zastoupeného advokátem JUDr. Dominikem Brůhou, Ph.D., se sídlem Koněvova 54/1107, Praha 3 proti žalovanému **Letiště Ostrava, a.s.**, IČ: 26827719, se sídlem Mošnov 401, Mošnov zastoupeného advokátem Mgr. Radimem Struminským, se sídlem Svornosti 2, Havířov - Město, **o zaplacení 68.156,- Kč s příslušenstvím**

t a k t o :

I. Žaloba, aby žalovaný byl povinen zaplatit žalobci částku- 1.591,- Kč spolu s ročním úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 1. 4. 2014 do zaplacení,- 1.989,- Kč spolu s ročním úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 1. 5. 2014 do zaplacení,- 1.724,- Kč spolu s ročním úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 1. 6. 2014 do zaplacení,- 1.989,- Kč spolu s ročním úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 1. 7. 2014 do zaplacení,- 2.122,- Kč spolu s ročním úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 1. 8. 2014 do zaplacení,- 1.989,- Kč spolu s ročním úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 1. 9. 2014 do zaplacení,- 1.989,- Kč spolu s ročním úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 1. 10. 2014 do zaplacení,- 2.122,- Kč spolu s ročním úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 1. 11. 2014 do zaplacení,- 1.989,- Kč spolu

s ročním úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 1. 12. 2014 do zaplacení,- 1.724,- Kč spolu
s ročním úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 1. 1. 2015 do zaplacení,- 1.857,- Kč spolu
s ročním úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 1. 2. 2015 do zaplacení,- 1.857,- Kč spolu
s ročním úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 1. 3. 2015 do zaplacení,- 1.724,- Kč spolu
s ročním úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 1. 4. 2015 do zaplacení,- 1.857,- Kč spolu
s ročním úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 1. 5. 2015 do zaplacení,- 2.122,- Kč spolu
s ročním úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 1. 6. 2015 do zaplacení,- 1.857,- Kč spolu
s ročním úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 1. 7. 2015 do zaplacení,- 1.857,- Kč spolu
s ročním úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 1. 8. 2015 do zaplacení,- 1.989,- Kč spolu
s ročním úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 1. 9. 2015 do zaplacení,- 1.989,- Kč spolu
s ročním úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 1. 10. 2015 do zaplacení,- 1.724,- Kč spolu
s ročním úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 1. 11. 2015 do zaplacení,- 2.122,- Kč spolu
s ročním úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 1. 12. 2015 do zaplacení,- 1.857,- Kč spolu
s ročním úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 1. 1. 2016 do zaplacení,- 1.591,- Kč spolu
s ročním úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 1. 2. 2016 do zaplacení,- 1.857,- Kč spolu
s ročním úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 1. 3. 2016 do zaplacení,- 1.724,- Kč spolu
s ročním úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 1. 4. 2016 do zaplacení,- 1.989,- Kč spolu
s ročním úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 1. 5. 2016 do zaplacení,- 2.230,- Kč spolu
s ročním úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 1. 6. 2016 do zaplacení,- 2.091,- Kč spolu
s ročním úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 1. 7. 2016 do zaplacení,- 2.230,- Kč spolu
s ročním úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 1. 8. 2016 do zaplacení,- 1.951,- Kč spolu
s ročním úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 1. 9. 2016 do zaplacení,- 2.369,- Kč spolu
s ročním úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 1. 10. 2016 do zaplacení,- 2.091,- Kč spolu
s ročním úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 1. 11. 2016 do zaplacení,- 1.951,- Kč spolu
s ročním úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 1. 12. 2016 do zaplacení,- 2.091,- Kč spolu
s ročním úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 1. 1. 2017 do zaplacení,- 1.951,- Kč spolu
s ročním úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 1. 2. 2017 do zaplacení, se zamítá.

II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému na nákladech řízení částku 27.478,16 Kč k rukám Mgr. Radima Stuminského, advokáta se sídlem Elišky Krásnohorské 1305/18, Havířov - Podlesí, do 3 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou dne 31.3.2017 domáhal zaplacení 68.156,- Kč s příslušenstvím. Žalobu odůvodnil tím, že žalobci vznikl pracovní poměr u žalované na základě pracovní smlouvy ze dne 28. 3. 1997, kdy žalobce u žalované (jejího právního předchůdce) nastoupil do pracovního poměru se sjednaným druhem práce *hasič*, později změněný na *hasič - strojník*. Pracovní poměr žalobce k žalované skončil ke dni 31. 12. 2016. Odměňování žalobce během trvání pracovního poměru bylo řešeno prostřednictvím mzdových

výměrů, když s účinností od 1. 2. 2014 byla žalobci stanovena měsíční mzda ve výši 17.300,- Kč měsíčně, která byla později s účinností od 1. 4. 2016 zvýšena na 18.180,- Kč měsíčně.

Žalobce pracoval u žalované po celou dobu trvání pracovního poměru v nepřetržitém pracovním režimu; pracovní doba byla žalobci rozvrhována nerovnoměrně s tím, že pravidelně bylo žalobci rozvrhováno 15 směn v kalendářním měsíci (střídavě denních a nočních). Prostřednictvím tzv. denních řádů zaměstnanců jednotky Hasičské záchranné služby žalovaná – formálně vzato – stanovila žalobci možnost čerpání vždy dvou třicetiminutových přestávek v každé směně. Tyto formálně vykázané „přestávky v práci“ však nebyly a ani nemohly být žalobcem nikdy reálně čerpány, neboť jako hasič – strojník vykonával žalobce pro žalovanou práci, která nemohla být přerušena účelovou (nerušenou) dobou odpočinku.

Práce žalobce po celou dobu trvání jeho pracovního poměru vyžadovala nepřetržitou pracovní činnost, která nemohla být přerušena; podle § 5 odst. (1) písm. h) zák. č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, jsou právnické osoby povinny *bezodkladně* oznamovat územně příslušnému operačnímu středisku hasičského záchranného sboru kraje každý požár vzniklý při činnostech, které provozují, nebo v prostorách, které vlastní nebo užívají. Podle § 9 odst. (1) vyhlášky č. 247/2001 Sb., o organizaci a činnosti jednotek požární ochrany, výkon služby příslušníků, zaměstnanců podniků a osob vykonávajících službu v jednotce sboru dobrovolných hasičů obce nebo v jednotce sboru dobrovolných hasičů podniku jako svoje zaměstnání (dále jen "hasiči z povolání") je organizován na stanicích ve směně tak, aby *po dobu 24 hodin byla zajištěna akceschopnost jednotky podle § 18 uvedené vyhlášky*. Podle § 11 odst. (2) téže vyhlášky při vyhlášení poplachu vyjíždějí z místa své dislokace nejpozději do 2 minut jednotky složené výlučně z hasičů z povolání.

Práce žalobce vykazovala z hlediska organizace pracovní doby řadu specifíků; stejně jako např. práce zaměstnanců ve zdravotnické záchranné službě a na dalších pracovištích, na nichž není možné práci přerušit a nerušeně čerpat přestávku v práci na jídlo a oddech ve smyslu § 88 odst. 1 věta první zák. práce.

Žalobce nebyl nikdy během práce ve směnách u žalované střídán jiným zaměstnancem majícím oprávnění převzít v plném rozsahu jeho pracoviště i jeho práci po dobu přestávek v práci. Protože žalobce nemohl čerpat přestávky v práci, ale pouze přiměřenou dobu na jídlo a oddech, odpracoval ve skutečnosti 12 hodin za jednu směnu. Žalovaná jako zaměstnavatel však v evidenci pracovní doby upravovala vždy zákonný počet hodin z 12 hodin na 11 hodin za každou odpracovanou směnu, když žalobci formálně vykázala (nikoli však fakticky poskytla) čerpání dvou přestávek v práci v délce 2 x 30 minut za každou směnu.

Tím, že žalobce neobdržel mzdu v rozsahu jedné hodiny za každou směnu, vznikl mu jednak mzdový nárok na jednu hodinu neproplacené mzdy z každé dvanáctihodinové směny, dále nárok na přesčasový příplatek za jednu hodinu z každé dvanáctihodinové směny a rovněž na náhradu škody za vyčerpanou dovolenou a svátky, neboť v každém proplaceném svátku a dovolené mu chyběla do průměrné mzdy vždy jedna hodina nezapočítané mzdy za odpracovanou a neproplacenou přestávku v práci.

Výpočet mzdového nároku žalobce vychází z hrubé mzdy příslušející žalobci dle mzdového výměru a z odpracované doby v příslušném měsíci, za nějž žalobci doplatek mzdových nároků z titulu neposkytnutých přestávek v práci přísluší. V případě žalobcova nároku na plnění zjistíme rozhodný průměrný výdělek postupem dle § 356 odst. 2 zák. práce, tedy měsíční mzdu žalobce dle mzdového výměru vydělíme koeficientem 4,348, který

vyjadřuje průměrný počet týdnů připadajících na 1 měsíc v průměrném roce a dále číslem 37,5, neboť žalobce pracoval v týdenní pracovní době 37,5 hodiny týdně. Jeho průměrný hodinový výdělek pro účely peněžitého vyrovnání tedy zjistíme takto:

období, kdy platil mzdový výměr ze dne 23. 1. 2014, tedy od 1. 2. 2014 do 31. 3. 2016 -
 $17.300 : 37,5 \times 4,348 = 106,102,-$ Kč

období, kdy platil mzdový výměr ze dne 21. 3. 2016, tedy od 1. 4. 2016 do 31. 12. 2016 -
 $18.180 : 37,5 \times 4,348 = 111,499,-$ Kč.

K takto zjištěným průměrným výdělkům je třeba připočítat příplatek 25%, neboť podle § 114 odst. 1 zák. práce přísluší zaměstnanci za dobu práce přesčas mzda, na kterou mu vzniklo za tuto dobu právo (dále jen "dosažená mzda"), a příplatek nejméně ve výši 25 % průměrného výdělku. Vzhledem k tomu, že žalobce nemohl během zaměstnavatelem formálně stanovených přestávek v práci čerpat přestávku na jídlo a oddech, jedná se o práci přesčas, proto:

v období, kdy platil mzdový výměr ze dne 23. 1. 2014, tedy od 1. 2. 2014 do 31. 3. 2016 činí doplatek mzdových nároků žalobci $106,102,-$ Kč $\times 1,25 = 132,62,-$ Kč / 1 hod, a

v období, kdy platil mzdový výměr ze dne 21. 3. 2016, tedy od 1. 4. 2016 do 31. 12. 2016 činí doplatek mzdových nároků žalobci $111,499,-$ Kč $\times 1,25 = 139,37,-$ Kč / 1 hod.

Vzhledem k obecné tříleté promlčecí lhůtě uplatňuje žalobce touto žalobou právo na doplatek jedné hodiny za každou směnu pouze 3 roky zpětně; konkrétně za období od 1. 2. 2014 do 31. 12. 2016.

Před podáním této žaloby se na žalovanou písemně obrátil právní zástupce žalobce, a to předžalobní výzvou ze dne 28. 2. 2017. Žalovaná však prostřednictvím svého právního zástupce uplatněný mzdový nárok odmítla doplatit. Žalobci tak nezbylo než domáhat se svých práv soudní cestou.

Žalovaný činil nesporným, že žalobce byl u něj od 1. 4. 1997 zaměstnán na základě písemné pracovní smlouvy ze dne 28. 3. 1997 v pracovním poměru na pozici hasič. Na základě dohody o změně pracovní smlouvy ze dne 25. 1. 2007 se změnil druh práce žalobce od 1. 2. 2007 na profesi hasič – strojník. Pracovní poměr žalobce u žalovaného skončil výpovědí žalobce ke dni 31. 12. 2016. S účinností od 1. 2. 2014, což je období, které žalobce činí předmětem řízení, byl u žalovaného zaveden nový způsob odměňování některých zaměstnanců žalovaného (mimo jiné i právě žalobce) a byla jim upravena mzda z hodinové na měsíční. V této souvislosti byla tedy žalobci mzdovým výměrem stanovena pevná měsíční mzda ve výši 17 300 Kč s účinností od 1. 2. 2014, následně 17 650 Kč s účinností od 1.7.2015 a 18 180 Kč s účinností od 1.4.2016 při pracovním úvazku 37,5 h týdně.

Žalovaný stanovil žalobci možnost čerpání dvou přestávek na jídlo a oddech v délce 30-ti minut za jednu směnu. Tuto svou povinnost žalovaný zakotvil i ve své vnitřní normě č. LO-VN-012-08, bod 7 Přestávky v práci § 88. Žalobce však tvrdí, že tyto přestávky z jeho strany nemohly a nebyly reálně čerpány, neboť jako hasič – strojník vykonával pro žalovaného práci, která nemohla být přerušena účelovou (nerušenou) dobou odpočinku. Dle názoru žalobce vyžadovala jeho práce nepřetržitou pracovní činnost, která nemohla být přerušena. Dále tvrdí, že nebyl nikdy během práce ve směnách u žalovaného střídán jiným zaměstnancem majícím oprávnění převzít v plném rozsahu jeho pracoviště i práci po dobu přestávek v práci. S tímto

tvrzením žalovaný nesouhlasí a ohrazuje se proti formulaci žalobce, že „žalovaný upravoval zákonný počet hodin z 12 na 11 za každou odpracovanou směnu, když žalobci formálně vykázal (nikoli však fakticky poskytl) čerpání 2 přestávek v délce 30 minut za směnu.

Žalobci bylo fakticky umožněno čerpání dvou přestávek na jídlo a oddech v délce 30-ti minut za jednu směnu. Z docházkových listů žalobce plyne, že obě přestávky v délce 30-ti minut čerpal se souhlasem zaměstnavatele, a to zpravidla v 10:00 h. a 14:00 h. během denní směny a v 22:00 h. a 2:00 h. během noční směny. Za celé žalobcem uplatněné období se nestalo, že by byl žalobce během přestávky odvolán k faktickému výkonu práce (tedy k zásahu) a obě přestávky v délce 30 minut tak prokazatelně během každé směny bez omezení čerpal. Přestávky tedy žalovaným nebyly vykazovány pouze formálně, ale k jejich nerušenému a faktickému čerpání ze strany žalobce skutečně docházelo. V souvislosti s tím tedy nebyl počet hodin v docházkových listech nijak „upravován“, nýbrž odpovídal skutečnému stavu, proti němuž žalobce nikdy nevznnesl žádnou námitku ani nesouhlas. Dále žalovaný uvádí, že žalobce bylo možno jej nahradit a vystřídat jiným stejně kvalifikovaným zaměstnancem oprávněným převzít pracoviště i práci žalobce tak, aby žalobce mohl nerušeně čerpat přestávky v práci 2 x 30 minut. Žalobci byl tedy poskytován časový prostor na jídlo a oddech, kdy nešlo o pouhou přiměřenou dobu pro oddech a jídlo, ale o přestávku v práci na jídlo a oddech, jež se do pracovní doby nezapočítává a nenáleží za ni mzda. Žalovaný si v této souvislosti dovoluje poukázat na judikaturu Ústavního soudu: Pokud zaměstnavatel dospěje k závěru, že přerušování práce zaměstnance je možné a čerpání přestávky v práci na jídlo a oddech zaměstnanci proto nařídí, přičemž zaměstnanec tuto přestávku ze své vlastní vůle nevyužije, nemůže se domáhat na zaměstnavatele za tuto dobu náhrady mzdy (viz usnesení Ústavního soudu III. ÚS 2387/10). Žalobce však navíc tyto přestávky nařazené žalovaným reálně, pravidelně a po celou uplatněnou dobu bez přerušování čerpal. Pokud jsou v nepřetržitém provozu přestávky v práci na jídlo a oddech nařazené přímo zaměstnavatelem v konkrétním časovém úseku, nemůže zaměstnanec požadovat jejich proplacení (navíc zpětně) s argumentem, že mu jejich čerpání nedovolovala technologická a funkční nepřerušitelnost směnného provozu (viz usnesení Ústavního soudu III. ÚS 2387/10). Není tak pravdou, že by žalobci vznikl nárok na náhradu neproplacené mzdy spolu s přesčasovým příplatkem a vyčerpanou dovolenou a svátky, neboť mu byly poskytovány přestávky v práci na jídlo a oddech, jež se do pracovní doby nezapočítávají.

Po provedeném dokazování má soud za prokázané, že v době od 1. 4. 1997 do 31. 12. 2016 pracoval žalobce u žalovaného nejprve na pozici hasič a od 1. 2. 2007 na pozici hasič – strojník (**pracovní smlouva ze dne 28. 3. 1997, dohoda o změně sjednaných pracovních podmínek ze dne 25. 1. 2007, výpověď z pracovního poměru ze dne 20. 10. 2016 a potvrzení o zaměstnání**). Od 1. 2. 2014 byla jeho měsíční mzda 17.300,- Kč, od 1.7.2015 17.650,- Kč a od 21. 3. 2016 18.180,- Kč (**mzdové výměry ze dne 23. 1. 2014, 30. 6. 2015 a 21. 3. 2016**). Denní směna začínala v 6.30 hodin a končila v 18.30 hodin. Přestávky byly stanoveny na dobu od 7.30 do 8.00 a od 12.30 do 13.00. Noční směna začínala v 18.30 a končila v 6.30 a přestávky byly stanoveny v době od 19.30 do 22.00 a v době od 0.30 do 1.00 (**denní řády**). Plný počet tzv. výjezdových hasičů na směně byl 8 minimální počet, nutný k obsluze techniky pak 6, z toho jeden je velitel směny. Mimo to byl na denní směně velitel útvaru, jeho zástupce a technik (**výpověď svědků xxx, xxx, xxx, xxx a xxx a rozdělovník služeb**). Přestávka hasičů na oběd probíhala tak, že na papír napsali, co kdo chce, předali jídlonosiče

jednomu z nich, který pro jídlo zajel. Pak se sešli v jídelně, kde si jídlo ohřáli a snědli. Během ranní přestávky a přestávek v noci si v jídelně upravili to, co si kdo dones z domu. Nikdo hasičům výslovně nezakázal opustit během přestávky areál letiště. Když byli na směně v počtu větším než 6, mohli se teoreticky v čerpání přestávek vystřídat. Zastoupit je mohli během denní směny i velitel útvaru, jeho zástupce nebo technik. Musí však v případě nutnosti výjezdu být schopni zasáhnout na jakémkoliv místě letiště do 3 minut (**výpověď svědků xxx, xxx, xxx, xxx, xxx a xxx**). Před podáním žaloby vyzval právní zástupce žalobce žalovaného k proplacení nečerpaných přestávek v práci, což žalovaný prostřednictvím svého právního zástupce odmítl (**dopis právního zástupce žalobce žalovanému ze dne 28. 2. 2017 a reakce právního zástupce žalovaného ze dne 15. 3. 2017**).

Vzhledem k právnímu posouzení věci soudem již soud nepotřeboval evidenci docházky žalobce do zaměstnání v předmětném období, která měla doložit, kterých směn se žalobce zúčastnil a kolik tedy přestávek by mu dle něj mělo být proplaceno.

Dle ustanovení § 88 odst. 1 zákoníku práce je zaměstnavatel povinen poskytnout zaměstnanci nejdéle po 6 hodinách nepřetržité práce přestávku v práci na jídlo a oddech v trvání nejméně 30 minut; mladistvému zaměstnanci musí být tato přestávka poskytnuta nejdéle po 4,5 hodinách nepřetržité práce. Jde-li o práce, které nemohou být přerušeny, musí být zaměstnanci i bez přerušování provozu nebo práce zajištěna přiměřená doba na oddech a jídlo; tato doba se započítává do pracovní doby. Mladistvému zaměstnanci musí vždy být poskytnuta přestávka na jídlo a oddech podle věty první.

Při právním hodnocení vyšel soud především z judikatury soudů všech stupňů, na kterou ostatně odkazovaly obě strany. Konstantní judikatura Nejvyššího soudu, ke které se přidal svým usnesením i Ústavní soud především stojí na závěru, že nepřetržitý provoz sám o sobě nevyklučuje, aby byly zaměstnancem čerpány přestávky v práci. Rozhodující otázkou je, zda si mohl zaměstnanec udělat přestávku na jídlo, či zda byl běžícím provozem nucen k neustálému výkonu práce. Čerpání takové přestávky pak může spočívat i v tom, že zaměstnanec zaujme pohodlnou pozici a dá si jídlo (rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. 5. 2010 sp. zn. 20 Co 194/2010 ve spojení s usnesením Ústavního soudu ze dne 16. 9. 2010 sp. zn. III. ÚS 2387/10). V daném případě bylo vyslychanými zaměstnanci pracujícími na stejné pozici jako dříve žalobce a rovněž výsledkem jejich nadřízeného zjištěno, že přestávky probíhaly tak, že při ranní směně po 7 hodině byla přestávka, kdy svačili. Přestávka na oběd pak probíhala tak, že jeden z nich vzal jídlo pro všechny do jídelny, donesl to na pracoviště, kde si to všichni v odpočinkové místnosti ohřáli a pak obědvali. V rámci noční směny samozřejmě již nikdo v noci pro jídlo nejezdil. Z popisu průběhu přestávek je zřejmé, že povaha práce umožňovala žalobci, aby po určité době žádnou činnost nevykonával a pouze odpočíval. Za těchto okolností ovšem nelze považovat čas takto vymezený pouze za přiměřenou dobu na oddech a jídlo, ale za plnohodnotnou přestávku, při níž dochází k dočasnému přerušování výkonu práce. Na tom nemůže nic změnit okolnost, že v daném případě byl patrně rozdíl mezi nečinností během přestávky a činností při výkonu práce jen nepatrný. Po tuto dobu došlo evidentně k suspenzaci pracovněprávního vztahu, když žalobce neměl od zaměstnavatele při výkonu práce zadané žádné konkrétní úkoly ve smyslu aktivní činnosti, které by mu v čerpání přestávky bránily. V případě, že v nepřetržitém provozu svým

zaměstnancům nařídí zaměstnavatel v konkrétním časovém úseku, jako tomu bylo v projednávané věci, čerpat přestávky na jídlo a oddech, nemůže zaměstnanec (navíc zpětně) žádat jejich proplacení s argumentem, že mu jejich čerpání nedovoloval charakter provozu (opět rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. 5. 2010 sp. zn. 20 Co 194/2010 ve spojení s usnesením Ústavního soudu ze dne 16. 9. 2010 sp. zn. III. ÚS 2387/10). Samotná možnost, že žalobce mohl být i v době těchto přestávek, tedy mimo pracovní dobu v souladu s příslušnými předpisy počítaje v to i přepisy o civilní letecké dopravě povolán k zásahu, nepostačuje pro závěr, že se jednalo jen o přiměřenou dobu na oddech a jídlo, která se počítá do pracovní doby (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 2. 2013 sp. zn. 21 Cdo 4446/2011). Samozřejmě zaměstnavatel může požadovat v době přestávek po zaměstnancích jen takovou činnost, na jakou umožňují příslušné normy povolát i zaměstnance, který momentálně nepracuje. Je to typické právě pro složky integrovaného záchranného systému, ozbrojené složky a jiné specifické profese. V žádném případě to nemůže být jakákoliv údržba strojů, natož činnost, kterou nemají zaměstnanci ani uvedenu jako předmět práce v pracovní smlouvě (např. vykládání a nakládání zavazadel cestujících, doprava cestujících autobusem z letadla k letištnímu terminálu a naopak apod.). Také nelze pominout, že nebylo ani vyloučeno, aby se během přestávky někdo z hasičů vzdálil mimo pracoviště, když nutný počet hasičů pro případný výjezd byl 6 a plná směna byla 8 hasičů. Navíc během denní směny byly přítomni další 3 hasiči na velitelských pozicích, kteří také mají potřebná oprávnění, aby se mohli v případě nutnosti zúčastnit výjezdu. Koneckonců minimálně jeden z hasičů během oběda opouštěl pracoviště, aby ostatním přivezl oběd, a to i v případě pokud jich bylo na směně minimální počet šesti. Evidentně tedy bylo možné se i z pracoviště vzdálit tak, aby zůstala v případě poplachu zachován 3 minutový časový limit na zásah. Nárok uplatněný žalobcem tak soud považuje za zcela neopodstatněný, nemající oporu v zákoně ani v judikatuře, kromě žalující stranou zmiňovaného rozhodnutí zřejmě Městského soudu v Praze o nejasném obsahu, jež je možno považovat vzhledem k předchozí rozhodovací praxi soudů spíše za exces, který žalobce motivoval k podání této žaloby. Proto žalobu v celém rozsahu zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, (dále jen „o.s.ř.“) tak, že přiznal žalobci, jenž byl v řízení zcela úspěšný, nárok na náhradu nákladů řízení v částce 27.478,16 Kč. Tyto náklady sestávají z nákladů zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, (dále jen „a.t.“) z tarifní hodnoty ve výši 68.156,- Kč sestávající z částky 3.860,- Kč za převzetí a přípravu zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) a.t., z částky 3.860,- Kč za písemné podání nebo návrh ve věci samé (vyjádření k žalobě) dle § 11 odst. 1 písm. d) a.t., z částky 3.860,- Kč za účast na jednání soudu dle § 11 odst. 1 písm. g) a.t. ze dne 19. 9. 2017 a z částky 2 x 3.860,- Kč za účast na jednání soudu dle § 11 odst. 1 písm. g) a.t. ze dne 21. 11. 2017 včetně pěti paušálních náhrad výdajů po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 a.t., cestovní náhrada v celkové výši 1.909,22 Kč, a to v souvislosti s cestou realizovanou dne 19. 9. 2017 náhrada 954,61 Kč za 88 ujetých km v částce 554,61 Kč (28,60 Kč za litr paliva dle vyhlášky č. 440/2016 Sb. při průměrné spotřebě 8,4 l/100 km a 3,90 Kč/km za amortizaci vozidla dle vyhlášky č. 440/2016 Sb.) podle § 13 a.t. a náhrada za ztrátu času v trvání 4 x 30 minut v částce 400,- Kč podle § 14 a.t. a v souvislosti s cestou realizovanou dne 21. 11. 2017 náhrada 954,61 Kč za 88 ujetých km v částce 554,61 Kč (28,60 Kč za litr paliva dle vyhlášky č. 440/2016 Sb. při průměrné spotřebě 8,4 l/100 km a 3,90 Kč/km za amortizaci vozidla dle vyhlášky č. 440/2016 Sb.) podle § 13 a.t. a náhrada za

ztrátu času v trvání 4 x 30 minut v částce 400,- Kč podle § 14 a.t. a daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z částky 22.709,22 Kč ve výši 4.768,94 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení, ke Krajskému soudu v Ostravě prostřednictvím Okresního soudu v Novém Jičíně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat exekuce.

V Novém Jičíně dne 12. 12. 2017

**JUDr. Tomáš Hoza v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení: Petra Jelínková